

22.5. pátek

Brzké vstávání a dopolední dopisování deníku do PC. Obídek a následně odpolední procházka, jejíž středem byl opět můj fotoaparát na krku. Pak k nám přiskočila štíhlá černošská šedesátnice a říkala, že jsme asi šílený, když se procházíme po téhle čtvrti s foťákem na krku a že se máme ihned vrátit, že tu nejde o ten foťák ale i o náš život, že tu to je samej magor a šílenec co pro pár centů udělá cokoli. Za dalších pět minut k nám přiskočil mladík a říkal, že pár metrů odsud před pár dny tu přepadli a zabili nějakého člověka kvůli pár penězům a s tímhle na krku, ukázal na foťák je opravdu neuvážené tu chodit.

Dobrá, schoval sem foťák pod bundu a docela znechucení jsme šli zpátky odkud jsme přišli, cestou nám něco podobného ještě řekli asi dva lidi, i když foťák byl schovaný.



(zmíněná čtvrť)

Sice na nás pokřikovali takový ty pouliční týpci a vytvářeli různé záminky k tomu abychom zastavili či se s nimi dali do řeči, ale my stále pokračovali, raději s nasazenou sebevědomou a suverénní maskou, takže klidným tempem s bušícím srdcem jsme se dostali opět do bezpečné „světlé čtvrti“ a pak zpět na základnu, věča a spát.

23.5. sobota

Dopoledne nás zavedl Brus na Bio organický trh, nadšeně jsme se tam vtrhli, vyklubala se z toho každosobotní žranice a chlastanice v luxusním stylu, nicméně spousta stánků, kde výrobci čehokoli co se dá sníst (sýry, zavařeniny, zelenina, medy, marmelády, cukrovinky ...) rovnou své domácí výrobky prodávali. Byla to taková „bílá“ slavnost, Brus tam v té tisícovce bělochů působil jako kaňka na bílém papíře. Byla tu i dobrá třicítka stánků s domácí kuchyní, takže každý měl na svém recyklovaném táčku, přinejmenším bio buřt, nebo bio steak z telete.

Večer hledání na netu potřebných informací, čtení emailů a zpráv, velké potěšení, ale i zklamání a následné přemýšlení a povídání si o tom, jak sebou nechat projít něčí pomluvu, něčí nařčení, či nějaké nepravé povídání, které je veřejně šířeno, následovala meditačka, tachyonové čištění a lahodný spánek.

24.5. neděle

Po necelém týdnu vyrážíme z Deco lodge směr Cape Point. Cestou navštěvujeme podobný trh, co jsme navštívili včera, tenhle ovšem nebyl v hale, ale pod širým nebem, jeho nálada a atmosféra byla daleko pohodovější a uvolněnější i obličeje byly různobarevnější a celý trh byl zaměřen z větší části na umělecké předměty než na pochoutky.

V době oběda jsme pozorovali na pláži nával surfařů, co se do té vody ani nevešel.



Další zastavkou před Cape Point byla kolonie tučňáků, vstup byl vyšší, turistů hromada, ale tučňáci opět nezklamali, i když pozorování nebylo tak nerušené s desítkou řvoucích a pištějících turistů v zádech.



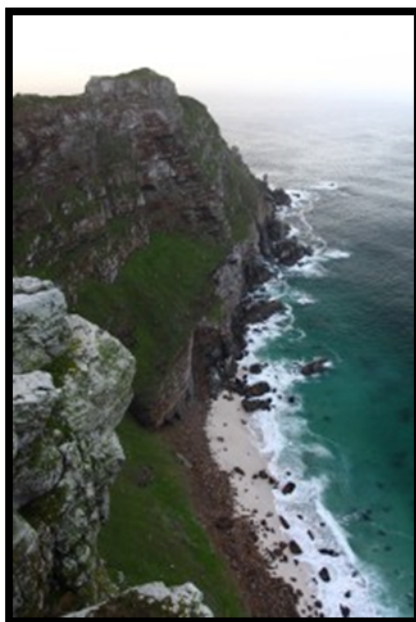
Nějak se couráme, jsme jak Italové, proto bezpečně parkujeme v posledním městečku před Cape Pointem a jdeme jako správní Italové do Pizzošky, tam nám obrovská černoška upláca pizzu



a my ochutnáváme africkou pizzu a sebekriticky si říkáme, že stejně nejlepší pizzu dělají v Neratovicích v Mánesově ulici :o). Kochali jsme se místním interiérem, obdivovali stroj na válcování pizz a jiné vychytávky. Spaní vedle nějakého kostelíčka u kasáren, kde by nás snad v případě přepadení ochránili.

25.5. pondělí

Před svítáním jsme vyrazili z malého města do parku, který je kolem Cape Pointu. Na něj jsme vystoupali zároveň s východem slunce a kochali se jím, nádherná atmosféra budící se přírody. Opravdu nádherné místo, kde z padesáti metrových útesů můžete pozorovat rozbouřený oceán.



Pochopitelně jsme navštívili kultovní místo a to Mys Dobré naděje, udělali jsme nějaké památeční fotky



a šli objevovat další krásná místa tohoto parku, pláže, pozorovali jsme racky,



pštrosy.



Relax na pláži, nabírání síly a večerní přejezd zpět do Cape Town a spaní na čerpačce vedle supráče.

26.5. úterý

Ráno nás vzbudil zároveň s budíkem stále rostoucí dav hovořících lidí kolem Jahůdky. A jak jsme zjistili zrovna toto místo bylo místem setkání před odjezdem na túru. Takže jsme se soukali z auta, polonahý, omačkaný a při tom odpovídali na zvědavé otázky asi dvacítky lidí důchodového věku co byli stejně zvědaví jako čeští lidé důchodového věku, a které vůbec nezajímalo jestli jsme jen v trenkách a nebo jestli nám není zima, takže nabalený se hned ptali odkud opravdu jsme, jak dlouho cestujem, kolik jsme najeli kilometrů, jak to je nebezpečné jinde v Africe, jaké trable nás potkala, co jíme no bylo toho hodně, byli jsme jak na žhavé tiskovce, kdy jsme odpovídali jen tomu čí otázka byla nejjednodušší a takové zákeřné jsme raději přehlíželi.

Po odjezdu, klidné snídani jsme koupili dalších několik nám pasujících úložných boxů. Pak vyrážíme za obětavým opravářem co si nalepil naší samolepku na své auto, aby nám na Jahůdku namontoval všechny ty vychytávky co jsme si objednali, aby tolik netrpěla.

Namontování těch všech vychytávek trvalo až do večera, opět návštěvníci servisu obdivovali Jahůdku, k večeru se s Terkou zakecal nějaký tichý dobře oblečený chlápek, byl to Chriss. Nabídl nám, že u něj můžeme klíďo přespat, byl to muž se srdcem na správném místě, takže jsme jeho nabídku přijali, s jeho dovolením jsme si udělali v jeho kuchyni večeři, čemuž předcházelo odmítnutí večeře, kterou pro nás jeho žena pracně připravila, ale bohužel se skládala z velkého množství zvířecího masa, tak jsme museli odmítnout. Povídání si s Chrisem a jeho ženou o cestování, autech, o černoško-bělošském problému u něhož se Chrissova žena rozbředla, jak jí opět došlo jak je to tu nebezpečné, jaký strach má neustále na ulici, ve městě atd, ukazují nám pěkné fotky z Namibie atd. Unavení usínáme v posteli, z které mi koukají nohy.

27.5. středa

Ráno už na nás pán domu čekal v houpacím křesle, kolíbal se a vítal sluníčko, po domě neslyšně pobíhala černošská uklízečka a opravdu i při jejích proporcích 200cm a 150kg se po domě pohybovala svižně a tiše. S rozloučením a vyměněním kontaktů jsme vyrazili z tohoto satelitního městečka obývaného výhradně bělochy, do velké fabriky vyrábějící všemožné věci pro auta 4x4 a rovněž i upravující auta, na dvoře tam stálo několik krasavců. S majitelem nás seznámil náš obětavý kamarád co nám půl dne montoval na auto všechny vychytávky. Pokekali jsme, ale bohužel naše přání pro něho bylo nemožné, požadovaný materiál je v Evropě běžně dostupný, ale v Africe nedostupný.

Opět jedeme do největšího nákupního střediska na jižní polokouli abychom poslali balíky, vyvolali fotky, připravili pohledy. Tentokrát jsme se na parkoviště nedostali, protože všude byly zátarasy i při vjezdu pro vozidla vyšší než 2,2m. Proto parkujeme u fitka. Vyřídili vše potřebné a celý nadržení jsme vyrazili z města užít si klid. Cestou z města jsme zastavili na pláži s pěknou vyhlídkou na Cape Town a na Stolovou horu.



Původní plán jet do Botswany nějak měníme, asi po zhlédnutí Chrissových fotek, těžko říct, ale vyrážíme do Namíbie. Jak už sem několikrát psal, nemáme plán, prostě cestujem, potkáme nějaké lidi, vidíme nějaké znamení, duše se ozve a měníme naše rozhodnutí. Plán je jistý maximálně jeden či dva dny dopředu, to je zajímavé nejen pro nás, ale možná i pro Vás, protože se vlastně neví jaké země s námi ještě projedete, jestli to bude střední afrika, nebo znovu východní, nebo nebezpečnější a turistopustější západní, nebo vkročíme opět na půdu středního východu, či doplujeme na dálný východ ano tohle jsou všechno dostupné a reálné možnosti, tak pojďme dál ať víme kam nás vítr a sledy událostí zavanou.

Projíždíme rovinatou a suchou krajinou, se silnicí několik kilometrů rovnou, pak mírná zatáčka a zase rovina, kolem ploty a farmy velikosti českých okresů a krajů. Kolem pobřeží několik desítek metrů vysoké vlny. Nikde nikdo, jen jednou za čas auto. K večeru dorážíme do Sadhana, hledáme levné ubytování, ale nějak ho nemůžeme najít, nebo je zavřené, tak odjíždíme z města. Místo na přenocování nalézáme v dalším malém městečku, opět na čerpačce. Auto je po okraj narvané různými věcmi co čekají na seřazení, zařazení, úklid, vše není jen na několik minut práce, ale na několik hodin dání všeho do kupy, proto před spaním několik minut přenášíme všechny věci zezadu do předu a tvoříme tím neprůhlednou barikádu na předních sedadlech.

28.5. čtvrtek

Probouzíme se před restaurací vedle čerpačky. Restaurace od ranních hodin už vítala hosty na snídani a my se opět s holou zadnicí soukali z auta a tím vylepšili místním snídaňovým strážníkům ranní zážitek. Po jogurtové snídani vyrážíme blíže k hranicím s Namibií, dnešní plán je jasný, najít nějaké pěkné klidné ubytování, kde by jsme měli prostor na několika denní úpravu Jahůdky, několika denní úklid Jahůdky a na celkovou přípravu na těžké Namibijské cesty.

Toto místo jsme našli uprostřed pomerančového sadu v milém bekáči, kde momentálně nebyl žádný host. Déšť předurčil, že dnešní den bude věnovaný dopisování deníčků, tentokrát byla atmosféra ťukání do počítače mnohem lepší protože jí umocňoval oheň a teplo z krbu.



K večeru pokec s Němcama co se vrací domů po měsíčním putování po Namibii, vyměňování poznatků, povídání si o místech co jsme procestovali, co oni, o zážitcích a tak. Nej poznatek z jejich povídání že v Německu začala turistická sezóna, takže Namibie je opravdu přeplněná pouze a jen turisty z Německa, ale na to už jsme si zvykli protože na blbce a na německé turisty člověk narazí všude, jak už zaznělo v jednom kultovním seriálu. Nicméně popovídání si s tímto milým párečkem, co procestoval už lán planety, bylo příjemné.

29.5. pátek

Zima, ráno prší, poté se rozjasní a my se pouštíme do přidělávání nových věcí,



do údržby atd. To nám vydrží až do setmění. Věča a pak sledování nějaké komedie, kde se polovina filmu točí kolem toho, že hlavní hrdina filmu byl přistižen při onanii nad barbinou v koženém oblečku a ejakuloval na matku svého kamaráda, která ho náhodou objevila ve své koupelně

30.5. sobota

Opět od rána pokračujeme v úpravách, montování opavdu veeeeeeelkých boxů,



údržbě atd. K večeru přijíždí partička mladých lidí, takže je tu všude plno kouře, plechovek od piva a hluku.

31.5. neděle

Uff a zase, přeskupování věcí, dopřídělávání, snaha o opravení uzávěrky diferenciálu, prostě opět desetihodinová dřina s přestávkou na čaj. Ale vše již úspěšně dokonáno, po několika desítkách hodin tvrdé dřiny vše dokončeno, vše z venku opět naskládáno dovnitř,



naš pojízdny domeček, naše Jahůdku je opět o dost lepší, vybavenější atd V pozdním odpoledni procházka v okolí, po sadu (s dovolením majitele si tu trháme pár tášek pomerančů, navíc farma chemicky neošetřuje stromy a plody, takže se jejich výrobky pišní etetikou bio). Večerní sms konzultace s naším milým sms mechanikem Petrem.

Zamyšlení: Co asi musí lítat v hlavě černochoům v Jihoafrické republice, když 90% půdy v celé zemi vlastní běloši, kterých žije v Jihoafrické maximálně 10%? Jen pro srovnání jaké pocity by měli Češi kdyby 90% všeho vlastnili Rómové, kterých je taky k deseti procentům? Jaké pocity by měla většina kdyby většina půdy, většina firem, většina všeho patřila menšině? Podobná situace byla i v Zimbabwe, však tam dané napětí povolil v devadesátých letech, kdy černoši vyhnali bělochy z farem, z firem a vše jim bez okolků zabrali a stát, tedy „trochu“ kontroverzní prezident, možná až diktátor, vše posvětil jako legální jednání.

1.6. pondělí

Ráno se netrpělivě vrhám na opravu uzávěrky diferenciálu podle návodu co mě poslal smskama Petr a co se skládal z čtyřiceti dvou sms. Záhadu a vlastně závalu jsem odhalil díky návodu hladce a hladce jí i odstranil.

Douklizení a příprava k odjezdu, rozloučení s panem „kyselým“ tedy s majitelem sadu plného kyselých citronů a pomerančů. Plní očekávání se přesouváme blíže k Namibijské hranici. Dnešní cíl je třístapadesát kilometrů vzdálený Springbok. Na třístapadesátikilometrovém úseku přešla krajina postupně z horské a kopcovité až po naprosto rovinou a vyprahlou, nikde ani živáček, nikde ani strom, ani křovíčko, prostě savana. Po několika dlouhých dnech vidíme oblohu bez mráčku. Do Springboku přijíždíme až po setmění, všechny obchody jsou zavřené. Unavení si kupujeme za pár korun dva velké kusy obalované ryby s rovněž nezdravými hranolkama. Opět se začínáme dostávat do toho nám milého cestovatelského tempa, takže zítra doplnění zásob, dosažení asi deseti maličností a vyrazíme do dvacáté druhé země na naší cestě.

2.6. úterý

Probuzení nedaleko čerpačky v centru Springboku a hned se svítáním začíná nakupovací a zařizovací šílensství, myslíme si totiž, že jinde nebudou tak výhodné ceny a nebude tak velký výběr všeho aby jsme tak dobře a výhodně mohli dokoupit zásoby. Objevili jsme i firmu co plní bomby, chvíli to trvalo ale následně postarší pán co plnil bombu radostně zvolal, že to šlo a že do ní narval tři kila plynu, tak jsme si ve svých dvoukilových lahvích odnesli tři kila plynu. Malá zkouška ukázala že plamen je asi třiceticentimetrový a že se na tom bude dát vařit špatně, ale lepší než nic, teď ještě aby nám to nebouchlo v autě. Prádelna, pošta, stavebniny, mototechny no prostě postupné odškrtačování deseti bodového papíru. Ve městě je přátelská a pohodová atmosféra, hodně bělochů a velká část namibijsců - snědí, né černí, malé obličejce, hubení, prostě takový Křováci (na pomezí Namibie a Botswany žijí křováci a proto né náhodou i okolní kmeny byly a jsou trochu podobní těmto křovákům), ve městě jsme se cítili bezpečně i když jsme byli svědci jednoho lupu a následného úprchu z prodejny a stíhání několika prodavačkama. Ve městě se už používá Namibijský, jazyk který je hodně podobný němčině, kdy poděkování, či loučení, či jiné hlášky jsou stejné jako u našich hlučných západních sousedů.

Na mailu nás potěšila celá řada emailů, především pak od různých cestovatelů, tipy, či od česků žijících všude možně v Africe, abychom se za nima stavili a tak, opravdu nás to natchlo a určitě to bude naší cestu ovlivňovat.

Kolem páté dovyřízeno a vyjíždíme z města. Po setmění parkujeme na pumpě pro nákladáky, já dočítám emaily, Terka počítá náš peněžní deníček a dopočítává se jak jsme v JAR hospodařili, vše je tak nějak v normě až na položku jídlo a hrůznou šestimístnou cifru co na ní posměšně čučí z kalkulačky a patří k investicím do naší Jahůdky, částka předpovídá, že další část cesty bude muset být krutě skromnější a že příděl sušenek se sníží na jednu malou za tři dny a oblíbenou potravou se bude muset stát chleba a budeme se muset naučit být znalci kořínků a červů, abychom dodrželi naše „limity“, uvidíme, Terka už vymyslela jak vydělat na této cestě nějaké peníze, tak jsme na ní všichni zvědaví a při tom jí moc fandíme a pochopitelně držíme palce.

3.6. středa

Ledové ráno, rudá obloha. Já nevyspalý díky hrůzným číslům co mě ještě strašily celou noc a díky tlupě opilců co v noci hlučně obdivovali Jahůdku a já měl trochu trauma z toho aby jí samou láskou třeba neodnesli i s náma.

Na hranice jsme dorazili kolem deváté, strávili jsme tam asi dvě hodky a pak se věci měly, že jsme se museli vrátit zpět do Springboku. Dlouhých 150km zpět, obídek, pohoda, vyřízení potřebného a zpět na hranice, kam dojíždíme k sedmé, pohraničník se vyměnil a zprvu byl neústupnější než předchozí, ale vše nakonec dobře dopadlo a po chvilce a trochu poplatků vyjíždíme do Namibie. Vlastně jsme ujeli jen pár kilometrů, ale všude prach, písek, teplo. Nocujem na pumpě plné kamionů.

4.6. čtvrtek

Celí nadrženi na další cestování a poznávání vyskakujem a drncáme si to po praškách k Fish River cañonu, druhému největšímu na světě. V Namibii jsou prý nejlepší prašandy na světě, tak uvidíme, zatím vypadají luxusně. Krajina je vyschlá, kamenitá, sem tam kopcová, sem tam strom,



sem tam rovina, nikde nic, nikde nikdo, ploty však často, stále kolem silnic ohraničující farmy velikosti českých okresů.

Po zaplacení nevelkého vstupu jsme si užívali několika vyhlídek na překrásný kaňon,



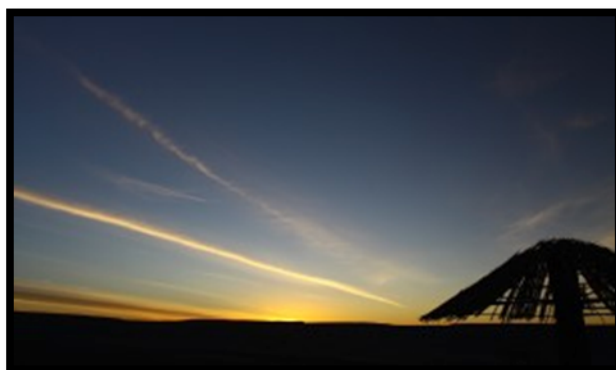
všude hodně, opravdu hoooooodně německých turistů, připadali jsme si jako na návštěvě ve flustrovaných Drážďanech. Nicméně jsme si příjemně popovídali s jedním příjemně nám podobně naladěným párečkem a vyměnili si pár potřebných informací, neskrytě sem obdivoval obytný teréňák Patroláka, kterým cestovali. Kaňon se svou délkou asi 160km a šířkou 20km je vlastně nevyfotitelný, za to upřímně mohu říct, že zdejší výhledy patří k těm nej co jsme v Africe doposud viděli.



Celý den si užíváme výhledů na kaňon, neodoláme a sundáváme ze střešky stoličky abychom se mohli kochat i u oběda,



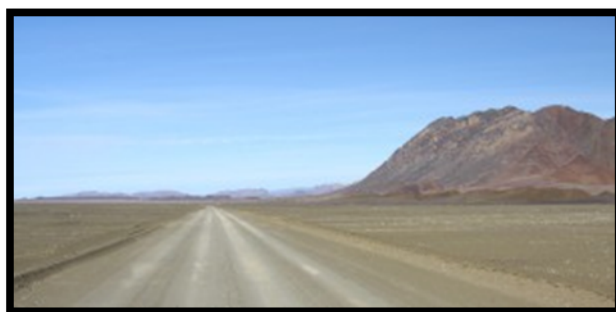
pozorování západu slunce,



nocujeme na jedné z vyhlídek.

5.6. pátek

Po rozednění vyrážíme směr „Liderik“ město které známe z RD(ČT). Krajina komenitá, kopcovitá, vyprahlá,



nikde ani živáčka, jakobyom ani nebyli v Africe, všude se něco těží. Stále ploty, stále farmy o velikosti možná i střeodočeského kraje. Potkáváme maximálně jedno auto za hodinu, jinak kolem silnice a nikde ani známka po člověku, po lidském obydlí. Silnice, tedy prašandy jsou stále slušné.

Obídek jsme dali na místě o kterém GPS tvrdila, že se jmenuje u skákajících ryb a oni tam mršky opravdu skákaly, my je pozorovali a ptáci je žrali. Klikatá silnice se postupně mění na silnici rovnou a asfaltovou, na které nemusíte 30km potočit volantem,



jestliže vám před kola neskočí nějaká antilopa. Stále ani živáček až na obrovité strašidelné pavouky či brouky, i když možná jejich stín vypadal mnohem strašlivěji nežli oni samotní.



Náš dnešní cíl je čerpačka v jednom malém městě, GPSka čerpačku našla lehce, my taky ,ale čerpačka byla udělaná z rodiného domku v řadové nahuštěné zástavbě, kde tedy nebyla ta nejmenší šance zaparkovat a nocovat, protože bychom se tam prostě nevešli, proto spíme naproti policejní stanici, kolem které běhají psy, mladíci s kořalkou v ruce a na stanici očividně nikdo není.